

A HATALOM-TRILÓGIA 1.

THE FALSE PRINCE

a hamis herceg

fine selection

JENNIFER A. NIELSEN

JENNIFER A. NIELSEN

THE
FALSE
PRINCE

a hamis herceg

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Anyunak.
Minden nagyszerű dolgot,
amit valaha tőled tanultam,
a példamutatásodnak köszönhetek.*

➤ 1. FEJEZET ➤

Ha mindent előről kezdhetnék, nem választanám ezt az életet. Ugyanakkor viszont kétlem, hogy valaha is volt választási lehetőségem.

Végig ez járt a fejemben, miközben a lopott pecsenyehússal a hónom alatt menekültem a piacról.

Előtte még sosem próbálkoztam húslopással, és már ezt a kísérletemet is bántam. Ugyanis, mint kiderült, nem éppen könnyű feladat futás közben egy nagydarab nyers húst tartani. Sokkal sikamlósabb, mint gondoltam volna. Megfogadtam magamnak, ha a hentes nem kap el és bárdjával nem vet idejekorán véget az életemnek, akkor legközelebb nem felejttem el becsomagoltatni a húst. És csak aztán lopom el.

Már csak pár lépésnyire volt lemaradva mögöttem – sokkal gyorsabban futott, mint amire számítottam volna egy ekkora embertől. Torkaszakadtából ordibált az anyanyelvén, amit nem ismertem fel.

Valamelyik távoli nyugati országból származott, ahol minden bizonytalansággal engedélyezték a hústolvajok megölését.

Pontosan ez volt az a fajta gondolat, ami arra készítetett, hogy még jobban megszorítsam a lépteimet. Épp, amikor befordultam a sarkon, a bárd beleállt a mögöttem álló póznába. Bár én voltam az eredeti célpont, nem tudtam megállni, hogy ne csodáljam meg a hentes pontos dobását. Ha nem éppen akkor fordultam volna be, a bárd elérte volna célját.

De már csak egytömbnyire voltam Mrs. Turbeldy hátrányos helyzetű fiúk számára létesített árvaházától. Tudtam, hogyan tűnhetek el ott.

És még sikerrel is jártam volna, ha nem ül ott az a kopasz férfi az ivó előtt, aki pont jókor nyújtotta ki a lábát, hogy elbukjak benne. Szerencsére a hús nem csúszott ki a kezemből, bár ez nem tett jót a jobb vállamnak, amikor a kemény földútra estem.

A hentes nevetve fölém hajolt.

– Éppen ideje vót, hogy megkapd a jussod, te mocskos koldus!

Csak hogy tisztázzuk: sosem koldultam, sőt, még csak nem is könyörögtem soha semmiért. Sosem sülyednék olyan mélyre.

A hentes nevetését hamar egy hátba rúgás követte, amitől elakadt a lélegzetem. Összegömbölyödtem, felkészülve arra a verésre, amiről nem tudtam biztosan, vajon túlélem-e. A hentes másodszor is belém rúgott, és már a harmadikra készült, mikor egy másik férfi elordította magát.

– Elég legyen!

A hentes megfordult.

– Jobb lesz, ha kimarad ebből! Ez a kölyök ellopott egy pecsenyét.

– Egy egész pecsenyét? Tényleg? És mennyi az ára?

– Harminc garlin.

Jól edzett fülemmel rögtön meghallottam a pénzermék csengését az erszéyben, aztán a férfi ismét megszólalt.

– Ötven garlint fizetek neked, ha most rögtön átadod nekem a fiút.

– Ötvenet? Egy pillanat. – A hentes még egyszer utoljára oldalba rúgott, majd egészen közel hajolt hozzám. – Ha még egyszer meglátlak a boltomba, apró darabokra váglak, és eladlak a többi hússal együtt a piacon. Megértetted?

Elég egyértelműen fogalmazott. Bólintottam.

A férfi kifizette a hentest, aki ezután eltrappolt. Szerettem volna megnézni, ki is mentett meg a további veréstől, de éppen az egyetlen olyan testhelyzetben feküdtem, amiben nem akadt el a lélegzetem a fájdalomtól, és nem nagyon igyekeztem, hogy ezen változtassak.

A pénzes férfi nem osztozott velem a saját magam iránt érzett szánalmamban. Megragadta az ingem és talpra rántott.

Amikor felemelt, tekintetünk összeakadt. A legelszántabb sötétbarna szempár volt, amit valaha is láttam. Halványan elmosolyodott, ahogy végigmért. Vékony ajka alig látszott gondosan nyírt szakállá mögött. A negyvenes éveiben járhatott, és a felsőbb osztálybeliek finom ruháit viselte, de abból ítélve, ahogy felemelt, sokkal erősebb volt, mint azt egy nemesemberről gondoltam volna.

– Váltanék veled pár szót, fiú – mondta. – Vagy jössz velem szépen az árvaházba, vagy odacipeltetlek.

Az egész jobb oldalam lüktetett, de a ballal nem volt semmi baj, úgyhogy próbáltam inkább arra nehezedni, amikor elindultam.

– Húzd ki magad! – utasított a férfi.

Nem is figyeltem rá. Valószínűleg valami gazdag vidéki úr volt, aki szolgálatot akart venni a földjére. Bár alig vártam, hogy magam mögött hagyhassam Carchar veszélyes alakokkal teli utcáit, ám a szolgálat

nem szerepelt a terveim között, tehát olyan csámpásan járhattam, ahogy csak tetszett. Mellesleg tényleg nagyon fáj a jobb lábam.

Mrs. Turbeldy Árvaháza Hátrányos Helyzetű Fiúknak volt az egyetlen hely Carthya északi csücskében, ahol az elárvult fiúk meghúzhatták magukat. Tizenkilencen éltünk ott, háromévestől egészen tizenötig. Én már majdnem tizenöt voltam, vagyis már csak napok kérdése volt, hogy Mrs. Turbeldy elküldjön az árvaházból. Én viszont még nem akartam elmenni, egy idegen szolgálójaként pedig végképp nem.

Mrs. Turbeldy az irodájában várt, mikor a férfival a sarkamban besétáltam. Túl kövér volt ahhoz, hogy bárki elhiggye, velünk együtt éheznek, de elég erős ahhoz, hogy bárkit megverjen, aki emiatt panaszkodni merészelt. Az utóbbi hónapokban kialakítottunk mi ketten egy rendszert, miszerint éppen csak elviseltük egymást. Mrs. Turbeldy biztos végignézte, ami odakint zajlott, mert egyszerűen csak a fejét rázta.

– Egy pecsenye? Mégis, mi járt a fejedben?

– Az, hogy sok itt az éhes fiú – mondtam. – Nem etethet minket minden egyes nap kenyérrel anélkül, hogy fellázadnánk.

– Akkor add ide a húst! – nyújtotta felém kövér kezét.

Előbb az üzlet. Még erősebben szorítottam magamhoz a húst, és a férfi felé biccentettem.

– Ő meg ki?

A férfi előrelépett.

– A nevem Bevin Conner. Most pedig áruld el te is a tied!

Válaszadás nélkül bámultam őt, amiért Mrs. Turbeldy a seprűjével tarkón suhintott.

– A neve Sage – mondta Connernek. – De mint azt már említettem önnek, még egy veszett borzzal is jobban jár, mint ezzel itt.

Conner felvonta egyik szemöldökét, mintha szórakoztatónak talált volna, ami idegesített, mivel eszem ágában sem volt mulattatni. Úgyhogy kiráztam a hajam a szememből, és Connerhez fordultam.

– Igazat mond. Most már mehetek?

Conner összehúzta szemöldökét és megrázta a fejét. Egyszerre már nem is voltam olyan szórakoztató.

– Mire vagy képes, fiú?

– Ha egyszer már vette a fáradságot, hogy megkérdezze a nevem, talán használhatná is.

Úgy folytatta, mintha meg sem hallott volna. Ez is idegesített.

– Mit tudsz, mire tanítottak meg?

– Semmit sem tud – szúrta közbe Mrs. Turbeldy. – Legalábbis semmi olyasmit, amire a magafajta úriembernek szüksége lehet.

– Az apád mihez értett? – kérdezte tőlem Conner.

– Még zenésznek volt a legjobb, bár annak is egész szájalmas – válaszoltam. – Ha egy petákot is keresett valaha a zenéjével, azt a családom sosem látta.

– Valószínűleg részeges volt. – Mrs. Turbeldy belecsípett a fülembe. – Úgyhogy ez itt mászhoz sem ért, csak a lopáshoz meg a hazudozáshoz.

– Miféle hazudozáshoz?

Nem voltam benne biztos, hogy a kérdés most nekem vagy Mrs. Turbeldynek szólt. De miután Conner Mrs. Turbeldyre nézett, hagytam, hadd beszéljen ő.

Megragadta Conner karját és a sarokba húzta, ami teljesen felesleges lépés volt részéről, mivel nemcsak hogy ott álltam tőlük pár lépésnyire, és hallottam minden egyes szavukat, de ráadásul a történet még rólam is szólt, így nem lehetett éppen titoknak nevezni.

Conner követte őt, bár észrevettem, hogy felém fordult, miközben Mrs. Turbeldy beszélt.

– Mikor a fiú először idejött, egy csillogó ezüstérme volt nála. Azt mondta, megszökött, hogy az apja valami halott aveniai herceg, de ő nem akar herceg lenni. Úgyhogy ha befogadom, kiemelt figyelemben részesítem, és búvóhelyet biztosítok neki, hetente fizet nekem egy ezüstöt. Két hétig tartotta is a szavát, és addig meg is kapta a repetáit vacsoránál meg a plusz takarókat az ágyán.

Conner rám pillantott, mire én csak a szemem forgattam. A történet vége már kevésbé fog tetszeni neki.

– Egy éjszaka aztán kitört rajta a láz. Késő éjjel egészen eszét vette a betegség, mindenkit csak ütlegelt, meg ordította összevissza. És akkor mindent bevallott. Nem ám valami előkelőség fia! A pénz tényleg egy hercegé volt, csakhogy a fiú lopta. Ezzel akart rávenni, hogy befogadjam. Mikor legközelebb ránéztem, már magától lement a láza, és máris sokkal alázatosabb volt.

Conner ismét felém fordította tekintetét.

– Nekem nem tűnik túl alázatosnak.

– Mostanra már abból is kigyógyultam – mondtam.

– Akkor meg miért hagyta, hogy maradjon? – kérdezte Conner Mrs. Turbeldyt.

Mrs. Turbeldy habozott. Nem akarta elmondani neki, hogy azért nem zavart el, mert néha apróságokat loptam neki – szalagokat a kalapjára, csokoládét a cukrászdából. Emiatt Mrs. Turbeldy egyáltalán nem utált annyira, mint azt mutatta. Aztán lehet, hogy mégis. Tőle is loptam.

Conner visszalépett hozzám.

– Tolvaj és hazug, mi? A karddal elboldogulsz?

– Persze. Főleg, ha az ellenfelemnél nincs.

Elvigyorodott.

- A gazdálkodáshoz értesz?
- Nem. – Ezt sértésnek vettem.
- Vadászol?
- Nem.
- Olvasni tudsz?

Felnéztem rá a hajam mögül.

- Mégis mire kellek magának, Conner?
- Ha hozzám beszélsz, uramnak vagy Conner mesternek szólítasz!
- Mégis mire kellek magának, Conner mester, uram?
- Azt majd valamikor máskor beszéljük meg. Most menj, szedd össze a holmidat! Itt megvárlak.

Megráztam a fejem.

– Már elnézést, de ha egyszer itt hagyom a Mrs. Turbeldy létesítménye által kínált kényelmet, azt szabad akaratomból fogom tenni.

- Márpedig most elmész ezzel az úrral! – mondta Mrs. Turbeldy.
- Conner mester megvett és kifizette az árad, én pedig már alig várom, hogy megszabaduljak tőled.

– Megválthatod a szabadságodat, ha azt teszed, amit mondok, és jól szolgálsz – tette hozzá Conner. – Vagy szolgálj rosszul, és egy életre az enyém maradsz!

– Senkit sem szolgálnék még egy óráig sem, ha nem lehetek szabad – mondtam. Conner előretartott kezekkel tett felém egy lépést. Felé hajítottam a húst, amit egészen eddig fogtam, mire ő félrehúzódott, hogy elkerülje. Kihaszánlva a pillanatot, ellöktem Mrs. Turbeldyt, és kirohantam az utcára. Jó lett volna előre tudni, hogy Conner őrszemeket hagyott a kijáratnál. Az egyikőjük megragadta a karom, míg a másik hátulról fejbe vágott. Alig volt rá időm, hogy gyorsan megátkozzam az anyjuk sírját, mielőtt a földre zuhantam volna.

⇒ 2. FEJEZET ⇐

Mikor felébredtem, egy szekér hátuljában feküdtem összekötözött kezekkel. A fejem lüktetett, a szekér zötyögése pedig csak fokozta a fájdalmat. Conner legalább rakhattott volna valami puhát alám.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy még az előtt kinyissam a szemem, hogy többet megtudtam volna a helyzetemről. A csuklómat összekötötték a hátam mögött egy durva kötéllel, amit máskor talán lovak vezetésére használtak. Felötlött bennem, hogy ha tényleg így volt, akkor a kötélt valószínűleg az utolsó pillanatban juthatott eszükbe. Conner biztos nem számított rá, hogy úgy kell majd elhurcolnia.

Jobban fel kellett volna készülnie. Ez a vastag kötélt az én malomra hajtotta a vizet. Sokkal egyszerűbb volt meglazítani rajta a csomókat.

Valaki felköhögött mellettem. Nem úgy hangzott, mintha Conner lett volna. Talán az egyik bérence volt.

Amilyen lassan csak lehet, kinyitottam az egyik szemem. A hűvös, tavaszi ég kicsit borult volt, de még nem fenyegetett esővel. Kár. Rám fért volna már egy fürdés.

Conner egyik őrszeme a szekér végében ült, és a magunk mögött hagyott tájat kémlelte. Ez valószínűleg azt jelentette, hogy Conner és a másik őrszem a szekér elején foglal helyet.

A bal oldalamról ismét köhögés hallatszott. Hagytam, hogy a fejem a következő zökkenéssel együtt oldalra billenjen, hogy lássam, honnan is jön a hang.

Két fiú volt ott. Úgy tűnt, az alacsonyabbik, hozzám közelebb ülő köhögött. Mindketten nagyjából velem egyidősek voltak. A köhögő sápatag volt és beteges kinézetű, míg a másik nagydarab és barna bőrű. Mindkettejüknek világosbarna haja volt, bár a köhögőé már inkább szőkebe fordult. A vonásai is lágyabbak voltak. Gyanítottam, akárhonnán is jött, több időt töltött betegen, ágyban fekve, mint munkával. A másik fiú a szöges ellentéte volt.

Magamat a kettejük keverékének tartottam. Nem volt bennem semmi említésre méltó. Mindössze középmagas voltam – ez is egyike volt azoknak a dolgoknak, amivel csalódást okoztam apámnak, aki szerint a magasságom majd hátráltat (nem értettem egyet vele – a magas emberek sosem férnek be a búvóhelyekre). A hajamra már nagyon ráfért volna egy nyírás, csomós volt, sötétszőke, de minden egyes hónappal egyre világosabb. Az arcom is egész felejthető volt, ami viszont ismét nekem kedvezett.

A fiú megint köhögött, én pedig mindkét szememet kinyitottam, hogy megnézzem, tényleg beteg-e, vagy mondani akar valamit, és csak a torkát köszörüli, hogy felhívja magára a figyelmünket.

Csakhogy észrevette, hogy nézem. A tekintetünk összetalálkozott, így hát feleslegessé vált, hogy úgy tegyek, mintha még aludnék,

legalábbis előtte. Felfedi vajon a titkomat? Reméltem, hogy nem. Időre volt szükségem, hogy gondolkodni tudjak, meg hogy pár kellemetlen helyen lévő zúzódásom gyógyulhasson kicsit.

De az idő nem az én oldalamon állt.

– Felébredt! – szólt a nagyobbik fiú, felkeltve a hátul ülő őrszem figyelmét.

Az őrszem odamászott hozzánk, és megpaskolta az arcom, ami-re igazából semmi szükség nem volt, miután a szemem már így is szinte teljesen nyitva volt. Elkáromkodtam magam, majd pedig öszszerándultam, ahogy ülő helyzetbe rántott.

– Ne olyan durván! – szólt hátra Conner. – Ő a vendégünk, Cregan.

Az őrszem, akiről most már tudtam, hogy Cregannek hívják, összehúzott szemmel nézett rám. Nem mondtam semmi mást, miután úgy éreztem, az előbbi káromkodásom kellőképpen kifejezte, milyen halálnemet is kívánok neki.

– Cregannel már találkoztál – mondta Conner, majd még hozzátette: – A kocsisunk pedig Mott.

Mott hátrapillantott, és köszöntésképpen biccentett felém. Ő és Cregan nem is lehettek volna különbözőbbek. Mott magas volt, sötét bőrű és szinte teljesen kopasz. Kevés megmaradt haja fekete volt, és egészen rövidre nyírva viselte. Ő gáncsolt el az ivónál, mikor a hentes elől menekültem. Vele ellentétben Cregan alacsony volt – nem sokkal magasabb, mint én, és alacsonyabb, mint a mellettem ülő, barnás bőrű fiú. Bőre meglepően világos volt ahhoz képest, hogy mennyi időt tölthetett a szabadban, szőke haját pedig vastag, rövid copfban fogta össze a tarkójánál. Mott vékony volt és izmos, Cregan viszont gyengébbnek tűnt, mint amilyen valójában volt – legalábbis abból ítélve, ahogy leütött az árvaháznál.

Milyen furcsa, hogy létezett két ennyire különböző ember, akiket képes voltam éppen ugyanakkora intenzitással gyűlölni.

Conner a mellettem ülő fiúkra mutatott.

– Ők pedig Latamer és Roden.

Latamer volt a köhögő. Roden köpött be, hogy felébredtem. Mindketten biccentettek, aztán Latamer megvonta a vállát, mint ha azt akarná mondani, hogy ő sem tud többet arról, miért is vagyunk itt, mint én.

– Éhes vagyok – mondtam. – Sült húst készültem vacsorázni, úgy-hogy akármi ételük is van, ajánlom, hogy jó legyen.

Conner felnevetett, és egy almát dobott az ölembe, ami ott is maradt, miután a kezem még mindig össze volt kötve a hátam mögött.

Roden odanyúlt, elvette az almát, és jó nagyot harapott belőle.

– Ez az egyik előnye annak, hogy én jöttem magamtól. Nem vagyok megkötözve, mint valami fogoly.

– Az az enyém volt! – mondtam.

– Az alma azé, aki készen állt rá, hogy megszerezze – jelentette ki Conner.

Egy pillanatra csend szállt le közénk, egyedül Roden csámcsogását lehetett hallani. Jeges tekintettel bámultam őt, bár tudtam, hogy nem érek el vele semmit. Ha őt is egy árvaházból hozták, mint engem, akkor ismerte a túlélés szabályait. Az első szabály pedig az, hogy onnan és annyi ételt szerzel, ahonnan és amennyit csak tudsz.

– Egyikötők sem ellenkezett Connerrel? – kérdeztem Latamertől és Rodentől.

Latamer megrázta a fejét, és ismét felköhögött. Valószínűleg ereje sem nagyon lett volna harcolni. Roden előrehajolt és átkarolta a térdét.

– Láttam, milyen volt az árvaház, ahonnan jöttél. Tízszer jobb hely, mint ahol én éltem. Aztán jön Conner, és azt mondja, ha

együttműködöm veled, nagy jutalmat is kaphatok. Szóval nem, nem ellenkeztem veled.

– Nekem is előadhatott volna valami szép beszédet, ahelyett, hogy fejbe vágott – mondtam Connernek. – Mi a jutalom?

Conner hátra sem fordult, úgy válaszolt:

– Előbb viselkedj, aztán majd beszélünk a jutalomról!

Roden kidobta az almacsutkát a kocsiból. Még ahhoz is volt po-fája, hogy ne egye meg az egészet.

– Most már eloldozhat – mondtam. Gondoltam, hogy nem fog ilyen könnyen menni, de azért egy próbálkozást megért.

– Mrs. Turbeldy figyelmeztetett, hogy szeretsz elszökösni. Hová szoktál menni? – kérdezte Conner.

– Természetesen templomba. Hogy meggyónjam a bűneimet.

Roden prüszkölve felnevetett, Conner viszont nem találta ilyen viccesnek a válaszom.

– Kíéheztethetem belőled az istenkáromlást, fiacskám.

Hátrahajtottam a fejem és becsuktam a szemem, remélve, hogy ezzel véget vehetek minden olyan beszélgetésnek, amiben elvárják, hogy én is részt vegyek. Nagyjából működött is. Roden mondott valamit, hogy mennyire fontos is számára az egyház, de elengedtem a fülem mellett. Nem számított. Nem terveztem, hogy sokáig maradok.

Úgy egy óra múlva a szekér megállt egy kisvárosban, ahol már jártam egyszer azelőtt. Gelvinsnek hívták, bár kis méretét tekintve nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán érdemelt bármilyen nevet. Gelvins inkább amolyan előörs volt, semmint város, pár bolttal és egy tucatnyi háznak gúnyolt tákolmánnyal az út mentén. A carthyai házak általában időtállóak és masszívak voltak, de

Gelvins szegény volt, földjei pedig szárazak. Egy jó alapokon álló otthon olyan fényűzés volt itt, amiről alig álmodhattak páran, és még kevesebben engedhették meg maguknak. A vékony falú fakalyibák nagy része úgy nézett ki, mintha egy erősebb szélroham is lerombolhatná őket. A szekerünk egy kunyhó előtt állt meg, az ajtaja fölé függesztett tábla tanúsága szerint ez volt a Gelvinsi Jótékonyági Árvaház. Ismertem ezt a helyet. Itt húztam meg magam egy ideig, amikor Mrs. Turbeldy pár hónapja ideiglenesen kitétte a szűrőmet.

Conner magával vitte Mottot, Cregant pedig otthagya, hogy őrizzen minket. Alighogy Conner elment, Cregan leugrott a szekérről, és kijelentette, hogy gyorsan iszik egyet a kocsmában, és hogy személyesen tekeri ki mindegyik fiú nyakát, aki megpróbál elszökni.

– Még egy árva? – kérdezte Roden. – Conner már biztos bejárta az ország összes árvaházát. Mégis mit akarhat tőlünk?

– Hát nem tudjátok? – fordultam feléjük.

Latamer megvonta a vállát, Roden azonban így szólt:

– Egy bizonyos fiút keres, de nem tudom, miért.

– Én biztos nem kellem majd neki. – Latamer olyan halkán beszélt, hogy szavait alig lehetett hallani a lovaink prüszkölésétől. – Beteg vagyok.

– Attól még lehet, hogy te kellem majd neki – mondtam. – Nem tudjuk, mit is akar.

– Pedig én pontosan meg akarok felelni az elvárásainak, bármit akar is – jelentette ki Roden. – Nem akarok visszamenni az árvaházba, az utcákon pedig nincs semmilyen jövőm.

– Ki is pontosan ez a Bevin Conner? – kérdeztem. – Tudtok valamit róla?

– Hallottam, ahogy Grippings mesterrel beszélt, aki azt az árva házat vezeti, ahol Roden és én élünk – motyogta Latamer. – Azt mondta, a király barátja az udvarból.

– Eckbert királyé? – Megráztam a fejem. – Akkor Conner hazudik. Mindenki tudja, hogy a királynak nincsenek barátai.

Latamer vállat vont.

– Akár barát, akár ellenség, Grippings mestert mindenesetre meggyőzte, hogy a király nevében jött.

– De mi köze van ennek az egésznek hozzánk? – kérdeztem. – Egy maroknyi árva fiúhoz?

– Csak egy fiút akar – emlékeztetett minket Roden. – A többiektől Conner abban a pillanatban megszabadul, hogy feleslegessé válnak a számára. Ezt még Grippings mesternek is elmondta.

– Hadd könnyítsem meg a dolgod! – mondtam Rodennek. – Oldozz el, és már itt sem vagyok! És máris eggyel kevesebb fiúval kell versenyezned.

– Dehogyan oldozlak el! – válaszolta Roden. – Szerinted azt akarom, hogy engem büntessenek meg a szökésedért?

– Rendben van. De ezek a csomók akkor is nagyon szorosak. Legalább meglazítanád őket?

Roden megrázta a fejét.

– Ha szorosak, az azért van, mert feldühíttetted Conner embereit, úgyhogy valószínűleg meg is érdemled.

– Conner nem akarná, hogy megsérüljön. – Latamer odakúszott hozzám. – Fordulj meg! – utasított.

– Hátrakötött kézzel nem nagyon tudok mozogni. Csak nyúlj mögém!

Latamer a hátam mögé nyúlt. Megragadtam a kezét és hátracsavartam. Roden riadtan feltérdelt, de addigra a másik kezemmel

Latamer nyakára csúsztottam a hurkot, és meghúztam annyira, hogy már majdnem szorította. Roden megdermedt, és várta, mi lesz a következő lépésem.

Egészen egyszerű volt leszedni a kötelet a csuklómról. Hurkot kötni rá már kicsit nehezebb feladatnak bizonyult, de most nem volt időm megcsodálni a művemet. Rodent sem nagyon nyűgöztem le a hátam mögött való csomózás tudományának bemutatásával. Minden bizonnyal még sosem próbálkozott előtte ilyesmivel, különben értékelte volna a mutatványt.

Aztán lehet, hogy csak nem akarta, hogy a szeme láttára fojtsam meg Latamert.

– Ne gyere közelebb! – figyelmeztettem Rodent. – Vagy áthajítom Latamert a szekér oldalán, te pedig majd elmesélheted Connernek, milyen hangja is volt, mikor eltört a nyaka.

– Kérlek, ne tedd ezt! – lihegte Latamer.

Roden visszaült a helyére.

– Nem érdekel, ha megölöd, mint ahogy az sem érdekel, ha megszöksz. Menj csak, ha akarsz, és imádkozz, nehogy Conner emberei megtaláljanak!

Felálltam, bocsánatot kértem Latamertől, amiért megfenyegettem, hogy megölöm, majd szertartásosan meghajoltam Roden felé. Lehet, hogy a meghajlás hiba volt. Épp amikor felegyenesedtem, Cregan hátba vágott a kardja lapjával. Előrezuhantam, és az összes levegő kipréselődött a tüdőmből.

– Tudod, mi történne velem, ha hagynám, hogy megszökj, fiú? – morogta Cregan.

Tudtam, és nem voltam igazán ellene.

– Azt mondta, mindenkit megöl, aki megpróbál megszökni – emlékeztette őt Roden.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Úgy is lesz – villantotta meg fogsorát Cregan, amikor felnéztem rá. Kardját elrakta, és egy kést vett elő, majd két lépéssel felugrott a szekérre. Átfordultam és megpróbáltam elmenekülni, de megragadta az ingem, visszanyomott a szekér aljára, és a nyakamhoz nyomta a pengét.

– Conner mesternek nincs szüksége mindannyiótokra. És van egy olyan érzésem, hogy rád van legkevésbé szüksége.

Hirtelen nagyon erős késztetést éreztem arra, hogy Conner mesternek szüksége legyen rám.

– Rendben van – morogtam. – Maga nyert. Együttműködöm.

– Hazudsz – mondta Cregan.

– Gyakran hazudok. De most igazat beszélek. Tényleg hajlandó vagyok együttműködni.

Cregan elmosolyodott. Örült, hogy sikerült megaláznia. Visszacúsztatta a kést a derekán lógó hüvelybe, aztán a galléromnál fogva felrántott és a szekér sarkába hajított.

– Majd meglátjuk.

Egy perccel később Conner is visszatért a szekérhez, oldalán Mottal és egy újabb fiúval. Összehúzott szemmel néztem a fiút – biztos voltam benne, hogy már találkoztunk. Magas volt, és szokatlanul sovány. A haja sötétebb volt, mint az enyém vagy Rodené, de egyeses szálú és loboncos, és jobban ráfért volna már egy nyírás, mint rám, már ha ez egyáltalán lehetséges.

A fiú kötelességtudóan felmászott a szekér hátuljára. Conner előbb eloldozott kezemre pillantott, majd pedig a nyakamon lévő vékony vércsíkra. Creganhez fordult.

– Volt valami baj?

– Semmi, uram – válaszolta Cregan. – Viszont van egy olyan érzésem, hogy Sage mostantól sokkal kezesebb lesz.